

тая страна всички хора сж луди и слѣпи, които се хвърлятъ въ тъмнината и взаимно се изстребватъ. Отъ никжде не прониква слънчевъ лжчъ. Въ тая страна не грѣе слънце. Слънцето е угаснало! Азъ съществувамъ вече тридесетъ години. Отъ като се помня не зная спокоенъ день. Само войни, преврати, пакъ войни, побоища, революции, бесилки. Тъмно е въ тая страна. Кажи, кжде по свѣта е така! Да, въ Мексико, въ Албания. Но азъ се отказвамъ да живѣя въ такава страна. Живота е така хубавъ, въ най-голѣмия разцвѣтъ на културата какво правимъ ние? Не, азъ ще замина. Твоята картина, и тая и предишната сж глупави съ тенденцията, която имъ давашъ. Предпочитамъ да умра отъ гладъ нѣкжде по свѣта, отколкото да дишамъ тая отрова. Не мислите ли да правите новъ превратъ за да се сбждне утрешния ви день?

Ведровъ нѣколко пжти се опита да го прекжсне:

— Чакай, какво избухна?

Въ тоя мигъ въ ателието влѣзе Ася. На вратата той се поколеба, изгледа Младенова, после стария.

Ведровъ трѣгна къмъ него:

— Влѣзъ. Добъръ день. Ела да ме спасишъ отъ нашия писателъ.

Ася се усмихна сдържано. Лицето му изглеждаше загадъчно одухотворено. Той пристжпи и спрѣ предъ картината.

Ведровъ му обясни.

— Ето бждещето, което ме посѣветва да рисувамъ. Не ти ли харесва?